

הננו מגישים לפני הלומדים החשובים טעימה בעלמא משיחות מו"ר שליט"א שנאמרו בשעתא דרעוא דרעוין בבית מדרשנו וכן שיחות קודש בסה"ק שיחות הר"ן והם בחזקת מעט המחזיק את המרובה ואע"פ שאין הקומץ משביע את הארי הצגנום כדי להשקות צמאי הסידך מייין המשומר בענביו ויהיה פריז למאכל ועלהו לתרופה אכיר.

של"ם פרשת בראשית תשס"ה

בענין מעלת עסק התורה"ק באופן שמשיגים על ידה אורות אלוקיים

בְּרֵאשִׁית בָּרָא אֱלֹהִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ: וְהָאָרֶץ הָיְתָה תֵּהוֹ וּבָהוּ וּזְשָׁךְ עַל-פְּנֵי תְהוֹם וְרוּחַ אֱלֹהִים מְרֻזָּפֹת עַל-פְּנֵי הַמַּיִם:

ותקנו המעשים הרי יש שוב לעשות תשובה על התשובה, שאף שניסו לתקן את המעשים בר"ה ויוה"כ, בכ"ז האמת שא"א לתקן את המעשים בשלימות אלא אם מתקנים את השורשים שלהם.

על כן התחלת עשיית היא בר"ה שבו מתקנים את "ראש" השנה, ומקבלים ראש חדש, מוחין חדשים, שרק אם משתמשים עם המוחין החדשים שהם בחי' השורש, אפשר לגשת אח"כ לתקן את פרטי המעשים, וגם אח"כ כשמתחילים את השנה הרי תחילת הכל היא בתורה"ק שהיא שורש הבריאה, בבחי' "אסתכל באורייתא וברא עלמא", ועל ידה אפשר לחדש כל המעשים כראוי.

וכמו שהגר"א מוילנא זי"ע מפרש הפסוק "פן יראה בעיניו ובאזניו ישמע

איתא בזוה"ק (ויחי דף ר"ט) "ורוח אלקים" – דא רוחו דמלכא משיחא – "מרחפת על פני המים" – על פני התורה, שאין מים אלא תורה (וכמובא בלקו"מ ח"ב תורה ל"ב).

עוד אי' מצדיקים זי"ע שחודש מרחשון זה מלשון רחוי מרחשון שפתייהו, שעדיין רוחשים השפתיים בעסק התורה"ק והתפילות של הימים הנוראים.

והיינו, שאחרי שעברנו את ר"ה ויוה"כ שהם ימי תשובה על כל העבירות והמעשים שאינם טובים וקבלנו על עצמינו מחדש להתנהג כראוי, ומתחילים עכשיו שנה חדשה בהתחלה חדשה מבראשית במהלך חדש בעבודה"י, הרי ההתחלה היא בענין עסק התורה"ק.

והביאור בזה שהנה אי' בלקוטי מוהר"ן (תורה ו') שאחרי שעשו תשובה

בחכמתא, שחכמה הוא בחי' ראיית האור האלקי של התורה"ק, וכשמשיגים את האור האלקי שבתורה"ק, הרי זוכים לראות כל חלק מהתורה"ק באור אחר המיוחד לחלק זה, ועי"ז יוצאים מכל התוהו ובוהו.

וכל זמן שלא זוכים ללמוד תורה"ק כראוי, היינו ששיגנו על ידה השגת אלוקות, אזי "והארץ היתה תוהו ובוהו", היינו שאין חיות בעולם הזה, שהחיות היחידה היא רק התורה"ק, "כי הם חיינו", וע"י שמקיימים "ובחם נהגה יומם ולילה" הרי זוכים שיתגלה ה"כי הם חיינו ואורך ימינו" ומתגלה החיות והאור האלוקות שבתורה, ואז זוכים לראות שכל חלק בתורה"ק יש לו אור וגוון והתגלות מיוחדת, שהחיות האמיתית היא רק מריבוי הגוונים, שלאדם אין חיות מגוון אחד, כידוע הכלל ש"תענוג תמידי אינו תענוג", אלא שהתורה"ק באמת מלאה גוונים ומלאה חיות, שהתורה היא אור של התחדשות, "בראשית" היא לשון של התחלה והתחדשות, וכדברי הגמ' (עירובין נ"ד ע"ב) כ"ז שאדם ממשמש בה מוצא בה טעם חדש, שכל חלק הלכה וכל מסכתא שבתורה זה תענוג אחר וגילוי אחר, וצריך לכה"פ להרגיש זאת בבחי' מקיף (שלהרגיש בפנימיות זה דרך ארוכה).

אך אם אין האדם זוכה להבחינה הזאת של השגת דבקות אלוקות ע"י התורה"ק, הרי אף אם לומד תורה הר"ז בבחי' תוהו ובוהו, ללא אור וחיות, ואז "וחושך על פני תהום", שהתוהו ובוהו הוא השורש לכל החושך והנפילות לעבירות ח"ו.

והעצה היא רק "רוח אלקים מרחפת על פני המים" שזה רוחו של משיח

ולבבו יבין ושב ורפא לו" (ישעיה ו'), ש"יראה בעיניו" זה מקרא, ו"באזניו ישמע" זה משנה, ו"לבבו יבין" זה תלמוד וסוד, שמרמוז הפסוק על חלקי התורה"ק, ועי"ז זוכים ל"ושב ורפא לו", שכל התשובה תתכן רק בכח התורה"ק, (כמו שרואים בברכת התשובה שמתחיל בהשיבנו אבינו לתורתך, ורק עי"ז מגיעים לתשובה שלימה, שהמאור שבה מחוירו למוטב), שהתורה"ק היא המתקנת לכל אחד את המוחין, והמוחין הן השורש לכל המעשים, שהתורה"ק כוללת את כל הספירות ואת כל המדרגות, "דכולא בה" (אבות ה'), וכל חלק מהתורה"ק יש בה אורות וכוחות אלוקיים, המתקנים ומאירים את המוחין ועי"ז זוכים לתיקון כל המעשים.

והשם משמואל זי"ע אמר שצדיקים ועובדי ה' בעלי הרגש מרגישים בכל מסכתא בש"ס שלומדים אור אחר, שכמו שכשנכנסים יותר עמוק בפנימיות התורה, הרי רואים שיש הרבה עולמות ולכל עולם יש אור אחר ומדרגה ובחינה מיוחדת לו, הרי כמו כן בחלקי התורה"ק שהיא שורש הבריאה, יש לכל חלק בתורה אור והרגש אחר.

ובעל הסולם זי"ע אמר שאדם מחויב להשיג המדרגות ולהרגיש השינויים של האורות, לפי בחינותיהם ומדרגותיהם.

ואם זוכים להרגיש את דבקות הש"י בצורה כזו, היינו שבכל מסכתא מרגישים אור ודבקות אחר, הרי כשלומדים תורה"ק בצורה כזאת יוצאים מכל ה"תוהו ובוהו", וזה ע"י בחי' "בראשית ברא אלקים" ומתרגם התרגום יונתן –

שמרחפת על אנפי דאורייתא, שהאדם מחויב לקבל האור של משיח, המרחף על פני התורה, שהאדם צריך לדעת ששום דבר אחר לא יעזור ולא יוכל לצאת מכל התאוות, ולא יוכל לתקן שום דבר בעולם, אם לא ילמד התורה"ק באופן שבאמת יחפש את האור האלוקי שבתורה"ק, היינו לא לימוד חיצוני אלא לימוד פנימי עם ביקוש אור האלקות שבה, והדביקות עם בוכ"ע שמתגלה על ידה.

וידוע דברי זקני החת"ס זי"ע שהיודע ש"ס עם תוס' בודאי שיש לו רוח"ק, וצריך לדעת שאף שלא כל אחד יכול מיד להגיע לכזה מדרגה לדעת כל הש"ס עם תוס', בכ"ז כל אחד יכול לקבל בחי' הרוה"ק שנמצא בתורה"ק בבחי' מקיף, ע"י שמאמין ומרגיש בגודל מעלת עסק התורה, שלומדים לכבוד השי"ת, ומאמין שכל אות מאותיות התורה היא גילוי אלקותו, ומאמין שכל תוס' בש"ס הוא דבקות נוסף באלקים חיים, וכדאי' מהקאזניצער מגיד זי"ע באור ישראל (כמדו' בשם הקדושת לוי זי"ע), שכל תוס' בש"ס יש בו יחוד, ובתוס' במסכת חגיגה יש בכל תוס' שני יחודים, (כך אמר אדמו"ר מקלונבורג זצ"ל בשמם).

ובשלומדים בצורה כזו שיודעים ומאמינים שבכל חלק מתורה"ק יש יחוד אחר, והתגלות אלקות מיוחדת, ודבקות נוספת בבוכ"ע, אז זוכים ל"רוח אלקים מרחפת על פני המים, זה רוחו של משיח" (בראשית רבה פ"ב) המרחף על התורה"ק.

וצריכים לחפש ענין זה בכל הכוחות, שאין שום אור המתגלה ללא חיפוש, וכשיודעים שיש אור כזה ומחפשים אחריו, בבחי' ובקשתם משם את ה' אלקיך – שיודעים שהשכינה הק' נמצאת פה ומחפשים אחריה שרוצים להרגיש את אורה שהוא אור האלקות שבתורה"ק, ומחפשים אחריה יומם ולילה, שא"א להשיג אותה בשום דרך אלא ברעותא דלבא, שמשתוקקים להרגיש את השכינה הק', היינו שרוצים להרגיש את אור האלקות שבתורה"ק, ורוצים להרגיש את שינוי הדרגות של הגוונים והחיות שיש בתורה"ק, שכל גוון הוא התגלות אחרת ומין דבקות נוספת, הרי עי"ז אפשר להשיג את הבורא כמו שאומר הפסוק "ומשחרי ימצאונני" (משלי ח'), שהמשחיר עצמו על דברי תורה יכול להשיג את האלקות ואת הדבקות והיחוד האמיתי.

ולזה אומר הפסוק והארץ היתה תוהו ובוהו, שבשאתה רואה שאינך יכול לתקן את עצמך, ואתה מונח בתוהו ובוהו וחושך, הרי זהו בכדי שתבין שעליך לחפש אחרי הרוח אלקים, שע"י החושך והרגשת החסרון שאדם מרגיש, נכנס בו השתוקקות להאיר אותה ולהשלימה, ורוצה לעשות משהו לתקן המצב, אז העצה היא לחפש את רוח אלקים רוחו של משיח – האור האלקי שבתורה"ק, ולא להסתפק בלימוד התורה לבד, שאף שגם זה בעצמו מאוד גדול, בכ"ז לא זה ה"רוחו של משיח", שהרוחו של משיח מתגלה רק ע"י הידיעה שהש"י מתאחד באור תורתו, וכל חלק ומקום שבתורה"ק מגלה גילוי אלקות מיוחד

ודבקות מיוחד, ולומדים התורה"ק ברצון והשתוקקות לגילוי האור האלוקי שבה ועי"ז זוכים לבחי' גילוי ה"רוחו של משיח" שמרחק על אנפי אורייתא (עיין זהר השממות רס"ג ע"א).

ועי"ז זוכים אח"כ לבחי' "ויאמר אלקים יהי אור ויהי אור", שידוע מהבעש"ט שאור הגנוז של ששת ימי בראשית נגנז בתורה"ק, והבעש"ט כשלמד תורה"ק השיג וראה מסוף העולם ועד סופו, ולשון זה בלשון הקבלה היא מדרגת ובחי' "יחידה" שהולכת כמו עולם א"ק (אדם קדמון) מתחילת העולמות עד סופם, ואע"פ שאנו רחוקים ממדרגה זו, בכ"ז צריך לידע שכל מה שנאמר על הצדיקים הרי גם שייד לנו נגיעה בזה במדרגה מסוימת, שהאדם צריך בשעת לימודו לחפש את האור האלוקי שבתורה"ק ולהשתעשע בה, בבחי' תורתך שעשועי, ולהרגיש שאין שום דבר בעולם וזולת האור האלקי המחיה את כל הבריאה המתגלה בתורה"ק, עד שאם זוכה האדם מתגלה ומאיר בו בחי' היחידה, ואז מרגיש שביעה עצומה מאורות התורה"ק, ומרגיש שאין צריך שום דבר בעולם, וברגע זה אזי נשמתו צופה מסוף העולם ועד סופו, שכל האורות וכל העולמות נכללות בו בשעת מעשה מכח אור זה (ואם יזכה, יוכל לראות גם כפשוטו מסוף העולם ועד סופו, בבחי' ויהי אור שקאי על אור של ששת ימי בראשית שנגנז בתורה"ק כנ"ל).

ולכן התחלת השנה היא במרחשון – מרחש בשפתיו בדברי תורה, וכנ"ל שבראש השנה קבלנו ראש חדש – היינו כח חדש של מוחין של השתעשעות

בתורה, וכדאי' מהאר"י הק' (פע"ח שער הלולב פ"ח) שבשמחת תורה מאיר השם הויה של כ"ד עיניים שזה השם של עולם השעשועים.

והאדם צריך לתפוש ולנצל זה הזמן של אחרי שמחת תורה, שעכשיו יש הכח הזה של עולם השעשועים, וצריך לזהר לא לאבדו ח"ו, וכדאי' מהאר"י הק' שאחרי שיש היחוד הנורא בשמחת תורה, הרי יש אח"כ הסכנה של מפלת ח"ו (עיין שעה"כ ענין סוכות דרוש ו'), שאם האדם ללא דעת בבחי' שוטה המאבד מה שנותנים לו, ואין נכנס לאורות של התורה"ק הרי יכול להפיל את הוולד – היינו את הכח החדש שקיבל.

אך אדם בר דעת זוכה ועושה הלידה כראוי, שהלידה היא שמקבל את בחי' השעשועי דאורייתא, היינו שידוע שכל מסכתא זה אור וזיכך ודבקות אלוקות מיוחד, וממילא מקבל ההשתוקקות לכל חלק מהתורה"ק, שרוצה להשיג את כל ריבוי המדרגות של גילויי האור האלקי שיש בתורה"ק, ולהרגיש את השעשועי דאורייתא, ולזכות לדבקות היחידה בבחי' "ויאמר אלקים יהי אור ויהי אור".

כידוע מהאר"י הק' שיש בכללות ה' עולמות הכוללות כל סדר השתלשלות, וסדרם מלמטה למעלה, עשיה, יצירה, בריאה, אצילות, א"ק, (וגרמוזות בד' אותיות הוי"ה ובקוץ העליון שמעל היו"ד).

ואי' מהמגיד זי"ע, שאף שאין לנו השגה בעולמות העליונים, בכ"ז בבחינה

מסויימת צריך לידע שלא לרחק את העולמות, שאף שאנו באמת רחוקים מהעולמות העליונים, בכ"ז בערך מסויים הרי כל העולמות הם גם פה ממש, (שכל דרגא ודרגא אף עשיה דעשיה מתחלקת לעולמות א"ק ואב"ע, וכל אחד בכל מקום שהוא צריך להתעלות מהדרגא שנקרא לפי בחינתו עשיה, ולעלות בסדר המדרגות עד שיגיע לבחי' א"ק הפרטית שלו, לדבקות בח' אחד לפי מדרגתו, שזה נקרא שהגיע לקצו של יו"ד לפי בחינתו).

והפשט בזה, שהנה כשאנו מסתכלים על העולם אנו רואים מציאות של גשמיות, והגשמיות של העולם היא מציאות של חושך, שמרחיקה את האדם מהבורא, ש"עולם" מלשון העלם והסתר על האלקות (עיין פי' רש"י קהלת ג' י"א).

וכשאדם מתחיל להרחיק את עיניו מהמציאות הגשמית, ומתחיל להתפלל ולעבוד את ה', הרי בעצם בזה מתחיל ומצייר ציור חדש לכל הגשמיות, שבתחלה הרי הכלים והלבושים של העוה"ז הם כלים מאוד מגושמים, ואין מגלים את האור האלקי אשר בתוכם, אך כשנכנסים לבית הכנסת להתפלל, הרי איתא בחז"ל (ברכות ח' ע"א) שיש להכנס שיעור שני פתחים, והביאור הפנימי בזה הוא, שכשנכנסים לביהכנ"ס הרי בתחלה רואים גשמיות, רואים אנשים גשמיים, והראיה הגשמית הזאת מפריעה מאוד לאדם בעבודה"י, וכמו שאמר הר"ק הר"ר בונם מפשיסחא זי"ע שהדרך שע"י זכה להתקרב להשי"ת, היתה שלא חשב מאנשים, ורק חשב מהקב"ה שהוא ממלא כל המציאות, ועל האנשים הסתכל כאילו שהיו אילנות,

וכן אי' בלקוטי מוהר"ן (בהשמועה שלפני לקו"ת) על הפסוק "אחד היה אברהם", שאחד מההפרעות הכי גדולות בעבודה"י המה אנשי העולם המבלבלים, שכל הזמן טרודים וחושבים אודות הבנ"א, וכשנכנסים לביהכנ"ס מתחילים לחשוב מאדם פלוני ואלמוני, וזה מבלבל את כל התפלה והתורה, ולכן צריך ליכנס שיעור ב' פתחים, היינו קודם כל ליכנס בפתח הבחנ"ס, שהוא בחי' תיקון עולם העשיה, ע"י שמקבל עומ"ש אף שקשה לו, שרק עכשיו קם מהשינה ואין לו עדיין שום אור, בכ"ז מקבל עליו יראת הש"י באמונה פשוטה ובקבלת עומ"ש ונכנס לביהכנ"ס לעבוד את הש"י, ומתחיל להתפלל ברכות השחר וקרבנות וכו', וכופה את כל הבלבולים שיש לו מכל הסובב אותו ומכניע אותם, ואח"כ צריך ליכנס פתח נוסף, היינו שצריך לעלות מעשיה ליצירה, והוא ע"י שיצייר ציור ותמונה חדשה לעולם, שכשנכנסים יותר עמוק לתוך התפלה צריך לצייר אור חדש ולא להיות מונח בחושך של אותו העולם, שכשנסתכלים על האנשים ועל הבריאה כמו שהם בבחי' גשמיות, הרי זה נקרא ח"ו בחינה של "רע עין", והתמונה הזאת היא מפריעה לאדם שלא יוכל להתפלל כראוי, ולכן צריך לצייר תמונה חדשה להסתכל על כולם ב"טוב עין", כאילו שכל הנמצאים בביהכנ"ס הם רק נשמות כמו בעולם העליון, ובוה מזככים את הציור הגשמי שמסביב, ומפסיקים לראות ציורים גשמיים המרחקים מהש"י, ומתחילים לראות רק ציורים שמקרבים לאלקות, שכל הנבראים המה גילויים של אלקות, וכל הבריאה

משוררת להש"י, כמו שאומרים בפסוד"ז בכל הפסוקים, ובזה עולים מעשיה ליצירה, וזו העבודה מ"ברוך שאמר" ואילך.

ואח"כ אפשר לעלות בכרכת יוצר אור בעליה נוספת לעולם הבריאה ולברוא מציאות חדשה לגמרי בבחי' בריאה יש מאין, ולהתחיל להרגיש הגדולה והמעלה של בנ"י, וכידוע מהבעש"ט הק' ומליקוטי מוהר"ן (עיי' לקו"מ יז א) והברדיצ'בער רב זי"ע, שזה עבודה עצומה להתבונן בגדולה והמעלה של בנ"י, הן בכללות והן בפרטות, במעלה של כל יחיד ויחיד שמכירים.

והנה לפני שעולים מעשיה ליצירה, אין ליכנס לעבודה הזאת של התבוננות המעלות הפרטיות של בנ"א, כי זה עלול להפיל את האדם לקנאה וחלישות הדעת וכדומה, ולכן בתחלה העבודה היא שלא להסתכל כלל על בנ"א, אלא לצייר ציור שכל העולם הוא אור וכולם בבחי' נשמות העובדות את הש"י, בבחי' ביטול לאלקות בבחי' אין, ורק אחרי שהגיעו לציור הזה של יצירה שכל העולם הוא אור, וכל העולם הוא כבוד ה' בבחי' "יוצר אור", אפשר לעלות לבריאה, שהבריאה היא "ובורא חושך" בחינת "חושך דקדושה", שזה בחי' "יש" דקדושה, שפירושו ששם אפשר כבר להתבונן במעלה של בנ"י, איך שהם מלוכשים בגופים גשמיים, ולחשוב בפרטיות איך שכל יהודי עובד את הש"י בעבודה אחרת ועושה נח"ר מיוחדת להש"י, וענין זה נכלל בעבודת המלאכים שמתארים בכרכת יוצר אור שאומרים קדוש וברוך וכו', שלכאו"י יש להקשות וכי

מי מאתנו ראה את עבודת המלאכים, ואיך נעורר את לבינו בעבודת המלאכים שלא ראינו, אלא העצה היא שיש לצייר במוחינו את עבודת הצדיקים שזכינו להכיר, וכן את עבודת הצדיקים מדורות הקודמים שקראנו ושמענו עבודתם הקדושה, שהיו בבחי' מלאכים ושרפים, ולקבל מזה התפעלות, ומזה אנו מקבלים ציור ואחיזה ותפישת והתפעלות מעבודת המלאכים העליונים.

והמלאכים וחיות הקודש של עולם הבריאה הם בבחי' יש דקדושה, שעבודתם הוא בבחי' מדות חיינו אהבה ויראה והתפעלות בקול רעש גדול של התנשאות ויש דקדושה, ובעולם הזה דוגמתם היא עבודת הצדיקים, בבחי' ועמך כולם צדיקים, שכל יהודי יש לו עבודה להש"י העושה נח"ר למעלה, ומגלה באופן פרטי כבוד הש"י, כל אחד לפי דרגתו, שעובד את הש"י עם גופו הגשמי ומתגבר על התאוות גשמיות וכו', ולומד ומתפלל ועושה מעש"ט הרי בזה מגלה את הש"י מתוך החושך דוקא, שזהו נח"ר גדולה למעלה, יתרון האור מן החושך דוקא, וזהו בחי' חושך דקדושה.

וזהו מרומז בפסוק, "ויקרא אלקים לאור יום", בבחי' עולם היצירה, שהכל הוא בחי' אור אלוקי, ואח"כ "ולחושך קרא לילה", בחי' עולם הבריאה, חושך דקדושה, להרגיש הגדולה של אנשים, וכנ"ל שרק בעולם הבריאה מותר לחשוב מגדולת בנ"א, שלפני עולם הבריאה אסור לחשוב מגדולת בנ"א, שאם אין רואים מקודם שהכל אלקות, הרי התבוננות בדרגת בנ"א מבלבל ומפריע ומעורר קנאה וחלישות

(שראיה קשור עם עונג ששניהם בחי' ספירת החכמה כידוע).

ולזה אפשר לזכות ע"י התורה"ק, כי "אורייתא מחכמה עילאה נפקת"
 זחר בשלח ס"ב), והחכמה היא בחי' העיניים (בחי' החכמים שהם עיני העדה), והתורה"ק מולידה באדם ראיות וציורים חדשים לכל הבריאה, ופותחת את עיני האדם, שלא יהיה כמו סומא שלא עולה לרגל (חגיגה ב), ונחשב כמות, אך בנ"י שזוכים לבחי' ראייה דקדושה ע"י שזוכים לאור התורה וזוכים לבחי' יראתה יראתה (עין חגיגה ב), ולבחי' כי עין בעין יראו" (ישעיה יב), שכל ישראל ראויים לאותה איצטלא לקבל ציורים חדשים של אור האלקות לכל הבריאה, ולברוא כלים דקדושה מכל חלבושים הגשמיים, עד שזוכים ליכנס לעולם האצילות, ששם הוא בבחי' שנמצאים אצל הש"י (ופשוט שהכל הוא בבחי' עשיה דעשיה כנ"ל בראש דברינו, שאין אנו מדברים מאצילות העליון, אלא אנו מדברים לפי מקומינו ומדרגתינו, שכשאנו זוכים למצוא את הש"י לפי מדרגתנו בבחי' "ובקשתם משם את ה' אלקיך ומצאתם" (דברים ד), הר"ז בחי' אצילות לפי מדרגתינו).

וזוהו רצון הבורא שלא נשאר בבחי' סומים, וכמו שאמר הר"ק מרוזין זי"ע
 שהרחמנות הכי גדולה על יהודי שמסתובב בעולם כמו בהמה, ולא רואה באור פני מלך חיים, וחי כל חייו ללא שום אור, וחי יום אחר יום בחשכות, ואף בשלומד ומתפלל הוא ללא חיות אלקי, שלומד רק לצאת יד"ח וכדו', וזה לא נקרא חיים, ולא מתקיים בו "כי הם חיינו וגו'", שזה מתקיים רק במי שלומד בצורה שהתורה היא כל חייו, ובה

הדעת וכו', ורק אחרי שצייר את האור של עולם היצירה מותר לו ליכנס לחושך של עולם הבריאה, ולחשוב את העבודות הגדולות של כל הצדיקים בכל הדורות, ושל בחי' ועמך כולם צדיקים, ולקבל התפעלות דקדושה מזה, ועי"ז זוכה להגיע לבחי' "ויהי ערב ויהי בוקר יום אחד", שזה בחי' עולם האצילות, ששם היא עולם האחדות הנגמור, ושם הכל הוא בחי' יום, שהכל הוא בחי' גילוי אלקות, שאף החושך של עולם הבריאה נכלל ובטל במאצילו ומתגלה שם הביטול להמאציל (ולא כמו בעולם הבריאה שמגלה היש דקדושה של הנמצא), ונכלל באצי' הערב והבוקר ליום אחד (ולזה זוכים בתפלת שמו"ע, ששם נכללים עולמות הבי"ע ובטלים למאציל העליון, שכל צרכי האדם הגשמי שבבחי' ערב, ג"כ עולים לבחי' יום ע"י שעולה הכל לביטול האלקי של עולם האצילות ששם בעולם האצי' בחי' הגבול נכלל ומתאחד עם האוא"ם בחי' הבלי גבול, בבחי' איהו וחיהו וגרמוהי חד בחון, ומה מקבל האדם ג"כ הכח לבטל כל צרכיו ובקשותיו שבבחי' יש וגבול, שגם הם יגלו גילוי וביטול לאלקות ע"י שמבקש כל צרכיו מה').

וכל זה קשור למה שפתחנו בענין בראשית, שהוא ענין החכמה בחי' ראייה של אלקות שהנה צריך לזכות לבחי' "לעיני כל ישראל בראשית" שהעבודה הראשונה היא לתקן את העיניים, וכל הנ"ל הוא בסוד תיקון העיניים, שהשבירה של כל העוה"ז תלויה בעיניים, שאנו רואים בעינינו מציאות של גשמיות שלא מגלה אלקות, ואדם צריך לתקן את זה ולבא לבחי' שיראה אלקות, ויזכה להתענג על ה'

כל הדבקות שלו, ולא מעניין אותו שום דבר בעולם, בבחי' "ויהי אור" שהוא האור שרואים בו מתחלת העולם ועד סופו, היינו שאור התורה תופס אותו לגמרי, ואין בעולמו שום דבר אחר מלבד התורה.

ואור התורה צריך להאיר ולהשלים גם את בחינת התפילה, שהכלל הוא שכל בקשה שמבקשים מהש"י, ולא משנה איזו בקשה, ואפילו בקשת הגאולה שהיא הבקשה הכי עליונה וחשובה, הרי בכ"ז צריך לכסות ולהשלים הבקשה אח"כ באור התורה, כדאי' בספח"ק על פגם של חטא עה"ד שבפרשתינו עפ"י פנימיות, שאדה"ר רצה במעשהו להביא את הגאולה, אך לא כיסה את הבקשה באור התורה, שכל בקשה מהש"י הוא בחי' של הרגשת עצמו בהרגשת החסרון, שהוא בחי' מוחין דאמא שהוא יש דקדושה, וצריך אח"כ לכסות את המוחין דאמא באור התורה, שהוא האור של מוחין דאבא בחי' הביטול לאלקות, שאף שצריך להרבות ולבקש מהש"י כל הבקשות, בגשמיות וברוחניות, בכ"ז אחרי הבקשה שמבקשים צריך לכסותה באור התורה, (שמוחין דאמא היא בחי' יש דקדושה, ועי"ז שייד שיתעורר קטרוגין ודינין, וע"י התורה שהיא מוחין דאבא בחי' הביטול לאלקות מבטל כל הקטרוגים).

וזהו אחד מהענינים של לימוד התורה לפני התפילה ואחריה, כדאי' מצדיקים זי"ע שהתורה שלפני התפילה היא מקשרת את האדם להכנס לציורים רוחניים שבתפילה כנ"ל, והתורה שאחרי התפילה היא המכסה ושומרת את התפילה מכל קטרוג. ובשעת לימוד התורה יש

להסיח דעת מכל הדאגות והצרכים שבעולם, כמסופר על החת"ם זי"ע שהיה בנו חולה אנושות והתפלל עליו בבכיות נוראות, ובכ"ז כשהגיע זמן השיעור הרי לא היה ניכר כלום עליו שנמצא בצרה כזאת, שזהו הכח של התורה כשהיא כראוי בבחי' "שעשועי דאורייתא" שמשכיחה מהאדם כל המציאות של העולם, ומאירה מסוף העולם ועד סופו, את כל ההעלמה של העולם.

ואף שאנו רחוקים מדרגה גבוהה זו בפועל, בכ"ז אנו צריכים לדעת שיש כזו דרגה, ולנו יש ג"כ שייכות למדרגה זו בבחינה מסויימת, ובפרט אחרי שמח"ת שכבר האיר האור הזה בעולם, בבחינת מקיף, ויכולים לחפש את זה עכשיו ולגלותו בפועל בחודש מרחשון – רחושי דאורייתא, ויכולים לקבל שייכות למדרגה זו של ויהי ערב ויהי בוקר יום אחד, בחי' האצילות שכולו יום, בבחי' שעשועי דאורייתא שורש התורה.

והתורה יכולה לתת לנו ציורים חדשים, כי השעשועי דאורייתא היא הדרך שפותחת לאדם את אור החכמה האלוקי, ע"י שבשעת הלימוד התורה"ק מנסה האדם לצאת מחיזו דהאי עלמא של הגשמיות, ורוצה להתחיל לראות את הצורה החדשה ולהרגיש שהכל הוא אור אלוקי, אזי התורה"ק נותנת לו הכח להתחיל לראות ציורים חדשים ובריאה חדשה ומתחיל ליהנות מעבודת הש"י של כל יהודי, אף שזה נגד הטבע הרגיל של בנ"א, שבטבע אין לאדם הנאה מעבודה"י של חבירו, ולכן אין יכול סתם אדם ליכנס

ולעסוק בעבודה הקדושה לשבח את בני, וכמו שא' המעשה מהבעש"ט חק' ששמע מישחו משבח את בני, ואמר לו הבעש"ט שבשבח זה אינו מעורר זכות אלא להיפך שעושה קטרוגים ח', והמשיל זאת לבעל שהיו לו ב' נשים צרות אחת לחברתה, ושיבחה האחת את בני חברתה לפני בעלה, ויודע הבעל שבפנימיות לבה אינה אוהבת אותם באמת, אלא שאין לה ברירה שרוצה לעשות רצון בעלה, וכמובן שאי"ז מעורר אהבת האב לבניו בשבח כזה, וה"נ אם מישחו שמשבח גדולת בני ואין אוהבם באמת.

ולכן צריך להתעלות מדרגה לדרגה בדרך הנ"ל, שקודם צריך להאיר לאדם אור התורה, שפותחת לאדם שערי אורה לראות הכל בבחי' אור אלקי פשוט, ועי"ז מתאחד עם נשמות ישראל ועם האלקות בשורש, ומזה נברא טבע חדש להרגיש הנאה מעבודת ה' של בני, שהם מאירים לו, ובזה יכול להעלות גם את אחרים עמו, בסוד שליח ציבור האמיתי כדאי' בלקומי מוהר"ן (תורה רפ"ב) שבחינת ש"ץ המעלה תפילות בני הוא מי שנהנה ממעלה

ועבודה ונקודה טובה של כל יהודי, וזה החיות והאור שלו, וכ"ז נותנת התורה"ק לאדם, שהתורה שנקראת טוב נותנת לאדם את ה"טוב עין הוא יבורך" (משלי כב), ומזככת לאדם את עיניו הרוחניות, וזוכה לראות איך שכל הבריאה משוררת להש"י, ומתגלה לו בחינת השיר חדש של לעת"ל, וכורא בריאה חדשה של הנאה מעבודת בני באופן אמיתי, עד שזוכה ומתעלה לבחינת האצילות ובחינת הכתר, כמו שידוע מהקדושת לוי זי"ע ועוד הרבה צדיקים, שלא הסיחו בכלל דעתם לרנע מענין זה, של ראיית מעלת בני, וכדאי' בגמ' שבחי' תפילין של הקב"ה (בחי' ספירת הכתר) הוא ישראל אשר כך אתפאר, וצדיקים שזכו להיות מרכבה לבחי' זו, לא הסיחו דעתם מענין זה כמו תפילין שאסורים בהיסח הדעת, ותמיד הרגישו את גדולת בני ביחד עם הרגשת גדולת מאצילם אוא"ס ב"ה וב"ש, (בסוד הכתר ששם ישנה הבחינה של אני ואין כאחד, איחוד של אורות וכלים וכו'), ויה"ר שנזכה כולנו להכלל באלקות כראוי בשלמות בביאת גוא"צ ברחמים, אמן.

